

שנה עוזר-במאי), והותיר אותו בידי של מוניצ'לי כמעין צוואה אחרונה. מוניצ'לי אף הוא אחד הבמאים הידועים של איטליה (אנו הגנבים, המלחמה הגדולה), קיבל את הירושה באהבה, והעבירה אל המסך בנאמנות ובמסירות רבה. גרמי מת עוד לפני שהושלמה המלאכה.

השילוב בין שני יוצרים בעלי מוג אישי שונה כל כך, נחשב עליידי רבים, לכשי נודע על תוכנית ההסרטה, ככישלון בטוח. הסרקאזם הצורב של גרמי, השליך קיתור גות של חומצה גופריתנית בגיבורי סרטיו, ובצורה עקיפה, גם בקהל שישב באולם

סרטים

אסור להחמיץ

את "החברים"

לפעמים צריך להודו ולכתוב על סרט עוד לפני שהוא יוצא לאור, משום הסכנה שלא יאריך ימים על הבד כדי לכתוב עליו בשעתו. אם מדובר בסרט שהוא אחד מאותם מוצרים שוליים, שאיננו עולה ואינו נופל מן הממוצע השיגורתי, מוטב לעבור

אשה משוחררת

להיות אשה משוחררת זו אינה טיסמה כאשר מדובר בטמפוני או-ב. טמפון o.b., הטמפון הקטן והבטוח בעולם, נותן לך הרגשה משוחררת וחפשית 365 ימים בשנה. תוכלי ללוש מכנסונים קצרים והדוקים. חצאית מיני או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא. טמפון o.b. קטן משפתון ולכן, קל ונוח לשאתו בארנק.

טמפוני o.b. בעלי כושר ספיגה ענק. להשיג ב-3 גדלים: נורמל: למרבית הנשים אקסטרה: לנשים עם דימום רב והחידוש העולמי האחרון: טמפוני מיני לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט.

חדש! ארוזה חסכונית של 40 טמפונים

או-ב. o.b.

365 ימים חפשיים בשנה

פרסום מלניק

צילוי (בראש) נוארה, טוניאצי ודליפרטה ב"חברים" האיגוד הבינלאומי של עיפיים מלידה

פיליפ נוארה (בתפקיד פרנצי העיתונאי) חופשה צוענית

ודמה להפליא לגיבורים אלה. גרמי, שחיה המבקר הקטלני וחסר-הרחמים ביותר שקם לחברה האיטלקית מתוך הקולנוע האיטלקי ניראה כהשראה בלתי-הולמת למוניצ'לי. האחרון הוא הרגשן, שלעולם לא הצליח להחזיר לסרטיו נבל אמיתי, משום שהוא מוצא בכל אדם את הצד הגרוטסקי, הן פאתטי האנושי שבו, גם אם מדובר ב־נבנה גמור.

הקהל התאהב. אבל להפתעת הכל, כשיצא החברם באיטליה, הוא שבר את כל שיאי הקופה הקיימים, הותיר מאחריו להיטים בטוחים כמו הסנוק, וגרם לאחת התקריות הנדירות בתולדות הקולנוע. ה־קהל התאהב במדויקות עד-כדי-כך שהמפיק רץ לחדרי-העריכה וביקש מן הבמאי ש־יוסיף לסרט כמחצית-השעה שנתכה ב־מקור, מחשש שהסרט יהיה ארוך מדי. אשר לזיוכוח המתמיד סביב הנושא "מתאים או לא למוניצ'לי?" — כדאי לזכור כמה עובדות-יסוד: מוניצ'לי הירבה לעשות סרטים שבהם מביססת העלילה על ידידות בין גברים, ידידות ש־נשים ופילג'י שים מיותרות בה לחלוטין, כפי שמתבטא אחד הגיבורים בהחברים. ומוניצ'לי היה אולי הראשון שהעז להכניס לקומדיה ה־איטלקית את המומנט הטראגי, את נוכחותם של הייאוש והמוות: מרכיב שנתן לה יתר

עליו בשתיקה. אך כאשר מדובר בסרט שיש בו איכויות יוצאות-דופן וחסרה בו הפצצה הפיזיקלית של שופרי הליווד, כואב הלב פן יהמיץ אותו רוב היישוב. זה מה שעשוי לקרות לסרט בשם החבר־רים, מעין גירסה מאוחרת לבטלנים של פליני. זהו סרט שההומור התעצב, הפיקחות והתמימות, הברק הפנימי והאפרוריות ה־חיצונית שבו יחזיקו מעמד רק בקושי על המסך הגדול — בעיקר כשמדובר ב־אולם רחבי-הידיים והמרזחק מן המרכז של קולנוע דקל. אומנם, הסרט היה אחד ה־להיטים הקופתיים הגדולים ביותר בתולדות הקולנוע האיטלקי, אבל הוא מטפל ומדבר בעיקר אל הגופש האיטלקית. אבל בית־קולנוע קאמרי יותר היה עוזר לו להגיע אל הקהל הנכון. חבל שכל מה שהעיתוי גות יכולה לעשות במיקרה כאלה הוא לקונן על העוול, ולבשר לציבור על קיומו של הסרט כדי שהמוניצינים, לפחות, יידעו למצוא.

צוואה אחרונה. החברים הוא הסרט האחרון שכתב הבמאי האיטלקי פייטרו גרמי (גירושין נוסח איטליה, פותחה ונעו־בה, ועוד). גרמי, שהיה על סף מותו הר־גיש שכוחותיו כלים ולא יספיק להגשים את המיבצע, לכן הקדיש את התסריט לירידו מאריו מוניצ'לי (שהיה לו לפני 30

השבוע הגרלת הפיס סך הפרסים 4.8 מיליון ל"י פרס ראשון 750.000 ל"י

מפעל הפיס